

οὐ γάρ ποτ' ἂν σὲ δεσπότην ἐκθήσατο.
 ΜΕ. γέροντες, αἰνῶ· τῶν φίλων γὰρ οὐνεκα 275
 ὄργας δικαίας τοὺς φίλους ἔχειν χρεῶν·
 ἡμῶν δ' ἕκατι δεσπότηαις θυμούμενοι
 πάθητε μηδέν. τῆς δ' ἐμῆς, Ἀμφιτρύων,
 γνώμης ἄκουσον, ἣν τί σοι δοκῶ λέγειν.
 ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα· πῶς γὰρ οὐ φιλῶ 280
 ἄτικτον, ἀμόχθησα; καὶ τὸ κατθανεῖν
 δεινὸν νομίζω· τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ
 ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν.
 ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεῶν
 μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων 285
 διδόντας, οὐμοὶ τοῦ θανεῖν μείζον κακόν·
 ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δώμασιν καλά.
 σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεῆς δορὸς,
 ὥστ' οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ὑπο,
 οὐμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεῆς πόσις, 290
 †ὡς τούσδε παῖδας οὐκ ἂν ἐκσῶσαι θέλοι
 δόξαν κακὴν λαβόντας· οἱ γὰρ εὐγενεῖς
 κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὑπερ,
 ἐμοί τε μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον.
 σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ', ἣ λογίζομαι. 295
 ἡξεῖν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὑπο·
 καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ Ἄιδου πάλιν;
 ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἂν·
 ἡκιστα· φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεῶν,
 σοφοῖσι δ' εἴκειν καὶ τεθραμμένοις καλῶς· 300
 ῥῆον γὰρ αἰδοῦς ὑποβαλὼν φίλ' ἂν τύχοις.
 ἦδη δ' ἐσῆλθέ μ' εἰ παραιτησαίμεθα
 φυγὰς τέκνων τῶνδ'· ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον,
 πενία σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν·
 ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοις 305
 ἐν ἡμαρ ἠδὲ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον.
 τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον, ὃς μένει σ' ὅμως.
 προκαλούμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν·
 τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖ τύχας,